

SPORT IN BEELD

Dagboek van een Leek

Vrijdag 18 December: Ik lees geregeld het weekblad „Hockey”. Ik vind het een aardig, onderhoudend blad. Trouwens, al onze sportbladen zijn goed. Het is aanmatigend van sommige sportredacteuren van groote bladen om op het kleinere werk van de sportpers minachtend neer te zien. Maar het is wel typisch Hollandsch, dat alles zich specialiseeren moet. We hebben „De Ijsbode”, die het schaatsenrijden behandelt, „Cricket” voor de cricket-sport; we hebben twee biljartbladen; we hebben een stuk of wat automobielen-organen; „Sportwereld” is de trompet van Joris van den Bergh, door welke hij ons van het wielergebeuren op de hoogte houdt. We hebben „De Kampioen” en „Ons Nederland” op toeristisch-gebied; „De Sportkroniek” doet aan voetbal, met nog wel dertig andere organen, „De Sport” aan atletiek; we hebben voorts „De Schermer”, „De Korfbal-revue”, „Hinkbal”, „De Manège”, „De Jager”, „De Hengelsport”, „De Padvinder”, „De Zwemkroniek”, „De Scherpschutter”, enfin, ik noem er u maar zoo losjes weg een paar. Ze zijn, al deze bladen, aardig en lezenswaard, maar uiteraard eenzijdig. „De Nederlandsche Sport”, die dan veelzijdig heeft willen zijn, kon het niet bolwerken en zoo bleven de „Revue der Sporten” en „Sport in Beeld” over, als de twee sportbladen, die aandacht schenken aan meer dan twee takken van sport.

Welnu, waarom ik dat ophaal? Wel, het is zoo tekenend voor den aard en de sportieve mentaliteit van ons volk. Nooit zal hier een groot sportdagblad kunnen bestaan, zooals L'Auto in Parijs, zooals Engelsche en Duitsche bla-

den. De Nederlandsche sportman is beperkt.

Zaterdag 19 December: In den trein naar Amsterdam zat ik met een meneer uit Ijmuiden. Schande van die straf voor Stormvogels. Meneer, 't zijn lammeren; ze hebben nog nooit een kip kwaad gedaan. Er wordt ten Noorden van 't Noordzeekanaal 't beschaafde voetbal van de wereld gespeeld. En meneer Wijnmalen lijkt wel gek met z'n rapport; en meneer Gosschalk weet er ook niets van en meneer Vreeken — wie is meneer Vreeken? — en meneer Aerts, een keurige schermleeraar, maar toch geen voetbal-expert; zal ik u eens gauw wat vertellen, 't is alleen de centen, de centen van Ajax.

Ik heb veel-beteekenend gezwezen. 's Avonds na een goed stukje eten bij den Kleinen Polman op 't Rokin naar den Roeibond. Dat is tenminste een organisatie met voorzitters, die het woord in hun macht hebben. Ik heb genoten voorheen van de Vries Feyens, van van Doorn, van te Hennepe en nu van Mieremet.

Een voortreffelijk jaarverslag, sterk en doorwerkt. Welke andere sportbond levert voorzitters, die dat kunnen.

Na afloop, onder een biertje op 't Rembrandtsplein, vernomen, dat mej. Kastein een record had gebroken, een wereldrecord. Let op: het wordt nog een Olympisch festijn met Nederlandsche successen.

Zondag 20 December: Naar H.V.V. — R.C.H. Ik laat de oude Haagsche niet in den steek in de uren des gevaars. H.V.V. hoeft niet onderaan te eindigen. Wie dan wel? Sparta is ook

zoo zwak niet. En H.B.S.? Maar de Haagsche ontkomt aan het gevaar.

Met Mutters gezeten. Deze mij aan Eymers voorgesteld. Nette man die Eymers; bezadigd als een raadslid van een nette stad. Wat zitten we in de voetballerij toch eigenlijk al dik in onze groote mannen. Burgemeesters, wethouders, Kamerleden, raadsleden, Gedeputeerden, proffen.

Het onderwerp van den extrawedstrijd tegen de Belgen kwam ter sprake. Heel de weldenkende meerderheid is het met het bondsbestuur eens, dat de F.I.F.A. geholpen moet worden. Ten respecte van den naam van Holland zijn we dat aan het buitenland verplicht.

Na afloop Eymers naar huis. Met Mutters bij Haex gezeten. Eene Lissauer ontmoet. Ook wel een net persoon; wat te grijs voor zijn leeftijd; kent wel scheidsrechters en gedraagt zich keurig. Laat naar bed.

Maandag 21 December: Kortste dag. Dat vier ik altijd met m'n oude club. Een intiem festijn op de kroeg in Utrecht. Niet over sport gepraat; ook wel weer eens leuk.

Dinsdag 22 December: Brief van uitgever met 36 ingezonden stukken. Sedert het stuk van den heer Zwarenstein is geplaatst, denken anderen: dan ik ook! 't Is heusch 36! Wie leest er 36 ingezonden stukken? De Redactie heeft er een greep uit gedaan. Was er een bij van een meisje. Zal ik u nader van vertellen; vandaag geen tijd meer en uitgevers vroegen om deze week reeds Dinsdag kopy te zenden in verband met Kerstfeest.

De wil der loonheeren is mij een wet; dies vertel ik u andere week verder, en o.m. iets uit het ingezonden stukje van dat meisje.

TARTUPPE

Golf

In een vorig „kort stukje” hebben we, zooals het in dit soort artikeltjes past, het in het kort over de „houten clubs” gehad.

Nu een paar woorden over de „irons”. D'r zijn boeken te vullen over dit onderwerp.

Wanneer ge onder spelers komt, die over deze zaak „nagedacht” hebben of „ervaring hebben verzameld”, dan zal men u daarmee genoegelijk of ongenoe-gelijk (dat hangt van de persoonlijke kwaliteiten van u en den ander af) bezig kunnen houden.

Er zijn zelfs spelers, die alleen de „irons” gebruiken en er wel bij varen. Hetgeen begrijpelijk is.

Oorspronkelijk had men bij het golf spelen een nog grootere variatie van sticks dan tegenwoordig.

In Amerika gebruikte men zelfs tot negen verschillende met ijzeren uiteinden voorziene stokken.

Elk had een afzonderlijke naam. Zoo kende men de „cleck”, de „midiron”, de „mashie iron”, de „mashie”, de „mashie inblick” en zoo verder.

Uit de namen proeft men, dat de Schotten geen kleinen invloed op de ontwikkeling van het golfspel hadden!

Tegenwoordig heeft men meer en meer de gewoonte aangenomen om de sticks en vooral de irons te nummeren.

Vele goede spelers beperken zich tot drie verschillende sticks. Natuurlijk is het mogelijk door oefening ook met een of twee stokken goed spel te spelen. In ieder geval is het verstandig noch naar den eene noch naar den anderen kant te overdrijven.

In Golf for beginners, het aardige boekje van H. B. Martin, dat ik hier al verschillende malen heb aangehaald, zegt de schrijver, dat hem eens door een van de leidende beroepsspelers den volgende raad werd gegeven: Als ge een iron gebruikt tracht dan den bal daarmee in den grond te slaan.

Natuurlijk is het practisch onmogelijk (en ook ongewenscht) om met een

stick den bal zoo te behandelen en hem in den grond te doen verdwijnen. Doch dat is ook niet de bedoeling van den raad.

Deze gaat van een andere opvatting uit: Sla den bal zoo dat gij hem recht van achter raakt, opdat hij richting krijgt en niet aarzelt, naar rechts of links kan afwijken. De bal moet richting en snelheid hebben. Deze laatste in verband met den afstand die bereikt moet worden. Laat den bal niet hoog gaan. Sommige spelers hebben de gewoonte om wanneer ze over een hinderpaal (water of een kuil) moeten slaan om dan den bal omhoog te drijven. Dat is fout.

Daardoor verspeelt ge kracht. Want behalve den afstand hebt ge ook nog de hoogte te bereiken.

Wanneer ge den bal behandelt als boven geraden „hitting it into the ground”, dan slaat ge den bal recht vooruit, met kracht, waarvan niets verloren gaat en waardoor een veel grooteren afstand wordt bereikt.